

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/819/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.194/2024/7. számú ítéletével szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján – 2025. március 12-én az elsőfokú bíróságon elektronikus úton – alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Alkotmányjogi panaszában a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.194/2024/7. számú jogerős ítélete, valamint az első fokon eljáró Pécsi Törvényszék 9.K.700.040/2024/10. számú – a Fővárosi Ítéltábla által helybenhagyott – ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügynek a törvényszék által megállapított tényállása szerint az indítványozó rendőr szolgálati idejének kezdete 1987. augusztus 1-je. A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) hatályba lépésével – 2015. július 1-jei hatállyal – a tiszti besorolási osztály C besorolási kategóriájába és – figyelemmel a Hszt. 357–358. §-ában foglalt rendelkezésekre – 7. fizetési fokozatba került besorolásra (de ezt megelőzően is a tiszti besorolási osztály C besorolási kategóriája 7. fizetési fokozatában volt már, s a 8. fizetési fokozatba való előresorolásának időpontja 2015. augusztus 1. napja lett volna). Ezután az indítványozó 2018. január 1-jei hatállyal a tiszti besorolási osztály C besorolási kategóriája 8. fizetési fokozatába, majd 2022. január 1-jei hatállyal a 9. fizetési fokozatba került besorolásra.
- [3] Az indítványozó 2022. augusztus 2-án előterjesztett szolgálati panaszában kifogásolta, hogy – annak ellenére, hogy a 7. fizetési fokozatban négy évet meghaladóan további 29 hónapot töltött el – e 29 hónap sem a 8. fizetési fokozatba, sem a 9. fizetési fokozatba történő besorolása során nem került figyelembe vételre,

így ebből adódóan anyagi hátrány érte. Az indítványozó szerint az alperes ezen eljárásai során megsértette a Hszt.-nek a megkülönböztetés nélküli, a szolgálatban eltöltött idő alapján meghatározott előmeneteli lehetőséget biztosító 5. § (2) bekezdését.

- [4] Az alperes vezetője az indítványozó szolgálati panaszát a 14000-101/415-2/2022.Szü. számú határozatával annak megalapozatlansága miatt elutasította. Döntésében a Hszt. 359. § (1) bekezdése alapján hivatkozott arra, hogy a hivatásos állomány tagját fizetési fokozatban első alkalommal a 2015. évi besorolást követően 2018. január 1-jei hatállyal lehetett előresorolni, ez valósult meg az indítványozó 2018. évi 8. fizetési fokozatba történt előresorolása során is; figyelemmel volt a Hszt. 359. § (2) bekezdése szerinti, a fizetési várakozási idő 2018. január 1-jéig hátralevő időtartammal való meghosszabbodási szabályára is. Mivel a Hszt. 116. §-a, illetve 117. § (1) bekezdése alapján a fizetési várakozási idő 4 év, ezért felperes további előresorolására 2022. január 1-jétől kerülhetett sor. Erre irányuló jogszabályi rendelkezés és felhatalmazás hiányában a felperes által a 7. fizetési fokozatban négy évet meghaladóan eltöltött 29 hónap beszámítására sem a 8. fizetési fokozatban, sem a 9. fizetési fokozatban nem kerülhetett sor.
- [5] Az indítványozó elmaradt illetmény, közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása iránt keresettel élt. Keresetében elmaradt illetménye megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A megismételt eljárásban első fokon eljáró Pécsi Törvényszék 9.K.700.040/2024/10. számú ítéletével a keresetet elutasította. Az indítványozó fellebbezése nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.194/2024/7. számú jogerős ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [6] Az indítványozó – az Alkotmánybíróság főtítkárnak felhívására 2025. április 29-én kiegészített indítványa – szerint a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenesek. Kiegészített alkotmányjogi panaszában az indítványozó a támadott bírói döntéseket érintően az Alaptörvény T) cikk (3) bekezdése, „XV. cikk (1)-(2) bekezdésében előírt törvény előtti egyenlőség”, „XXVIII. cikk (1) bekezdésében taglalt tisztességes és pártatlan bírósági eljáráshoz, valamint a (7) bekezdés szerint a fellebbezéshez fűződő alapjog”, továbbá „az Állam fejezetén belül a bíróság jogalkalmazása során követendő alapvető értelmezési szabályokat előíró 28. cikkben foglaltak” sérelmére hivatkozott..
- [7] Az indítványozó előadta: „a fizetési fokozatok kógensen rögzített 4 év várakozási időtartamának az eltérő 29-1 hónappal meghosszabbodását sérelmező kereseti kérelmem tartalmát figyelmen kívül hagyva, az elsőfokon eljáró bíróság nem vizsgálta meg érdemben a perbeli jogkérdést, sem a joggal való visszaélés körülményeit, sem a Hszt. egyenlő bánásmód követelményeit előíró törvényi alapelv sérelmét annak ellenére, hogy minden azt alátámasztó bizonyíték a rendelkezésére állt. Ezzel megsértve – többek között – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz, valamint a XV. cikk. (1)-(2) bekezdésében

meghatározott a törvény előtti egyenlőséget előíró alapvető jogot is.” Az indítványozó továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe ütközőnek tartotta, hogy „a Főváros Ítéltáblának az első fellebbezésem kapcsán a közbenső 3.Kf.700.220/2023/7. végzésével szembeni fellebbezési lehetőség kizárása révén a jogorvoslati lehetőséghez fűződően az Alaptörvény által biztosított fellebbezési jog is sérült. (Ugyanis az ítéltábla a közbenső végzésével a kereseti kérelmemben a szolgálati idő figyelmen kívül hagyására irányuló elsődleges jogkérdés tárgyában az elmaradt szükséges vizsgálat utólagos lefolytatására nem utasította az első fokon eljáró bíróságot, ami ellen a fellebbezési lehetőségem már nem volt biztosítva számomra. Így a szolgálati idő figyelmen kívül hagyásának a jogkérdését a másodfokon eljáró ítéltábla sem vizsgálta felül érdemben.)”

- [8] Az indítványozó 2025. október 31-én elektronikus úton újabb, 34 oldalas indítványkiegészítést nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, amihez 10 mellékletet csatolt. Az indítványozó újabb beadványát bár az Abtv. 27. §-a mellett még az Abtv. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással terjesztette elő, de kérelme változatlanul a támadott bírói döntések Alaptörvénybe ütközésének megállapítására és megsemmisítésére irányult, továbbra is az eljáró bíróságok jogértelmezését kifogásolta. Beadványában az „Alaptörvény XV. cikk (2)–(4) bekezdéseiben biztosított egyenlő bánásmód követelménye” sérelmére is hivatkozott. Kérte továbbá a „jogállamiság és jogbiztonság sérelme” megállapítását az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére hivatkozva, valamint a „bírói függetlenség és az alkotmánykonform jogértelmezés elmulasztása” miatt az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése, illetve 28. cikke sérelmének megállapítását. Beadványában a fentiekben túlmenően az Hszt. 359. § (1)–(2) bekezdéséhez kapcsolódóan alkotmányos követelmény megállapítását is kérte „az Alaptörvény XV. és XXVIII. cikkeiben biztosított alapjogok” érvényesülésének biztosítására.
- [9] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az Ügyrendben meghatározottak szerinti tanácsban dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról, az 56. § (2) bekezdése értelmében pedig a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket.
- [10] 2.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára

biztosítva. Az indítványozó a Fővárosi Ítélőtábla sérelmezett jogerős ítéletével zárult ügyben felperes volt [Abtv. 27. § (2) bekezdés *a*) pont], számára hátrányos döntés született, s a perben a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette. A magánszemély kérelmező ekként alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége fennáll.

- [11] 2.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben előterjesztett panaszában (a Fővárosi Ítélőtábla jogerős ítéletét az indítványozó 2025. január 14-én vette át, az alkotmányjogi panaszt elektronikus úton 2025. március 12-én nyújtotta be) a bírósági eljárást befejező, rendes jogorvoslattal nem támadható jogerős ítéletet, illetve az ügy érdemében hozott elsőfokú ítéletet támadta.
- [12] 2.3. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés *a*) pont], hogy a panaszos Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a*) pontjával összefüggésben következetes az Alkotmánybíróság gyakorlata a tekintetben, hogy alkotmányjogi panasz csak az Alaptörvényben biztosított alapjog sérelmének valószínűsítésére alapítható {3386/2020. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [14]; 3550/2021. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [10]; 3138/2022. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [10]}. A jelen indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában többek között állította az Alaptörvény alapjogot nem rögzítő T) cikk (3) bekezdése, valamint 26. cikk (1) bekezdése és 28. cikke sérelmét is, melyre hivatkozva alkotmányjogi panasz nem terjeszthető elő.
- [13] Az indítványozó a támadott bírói döntések kapcsán a „jogállamiság és jogbiztonság sérelme” megállapítását is kérte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére hivatkozva. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint csak a kellő felkészülési idő hiányával, illetve a visszaható hatályú jogalkotás tilalmával összefüggésben alapítható alkotmányjogi panasz {pl. 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat, Indokolás [86]–[91]; 3041/2014. (III. 13.) AB végzés, Indokolás [22]}. Az indítványozó mindazonáltal panaszában az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből fakadó jogbiztonság követelményének sérelmét állította, melyre hivatkozva alkotmányjogi panasz nem terjeszthető elő.
- [14] 2.4. Az Abtv. 52. §-a kifejezetten rögzíti a határozott kérelem követelményét, amelynek részét képezi az indokolás előterjesztésének a kötelezettsége is [52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pont]: „[i]ndokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelményének, annak elbírálására nincs lehetőség.” {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}. Az Abtv. 52. § (1b)

bekezdés e) pontja értelmében az indítvány akkor tartalmaz határozott kérelmet, ha bemutatja az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét és egyértelmű indokolást ad elő arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, illetve bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény felhívott szabályával. Az indítvány e követelménynek nem tesz eleget. Az indítványozó ugyanis alkotmányossági érvelést tartalmazó egyértelmű indokolást nem adott elő azt érintően, hogy miért tartja a támadott bírói döntéseket az Alaptörvény indítványban megjelölt egyes rendelkezéseibe ütközőnek. Az Alaptörvény indítványban említett rendelkezései – XV. cikk (1)–(4) bekezdése, XXVIII. cikk (7) bekezdése – sérelmét anélkül állította, hogy a megjelölt alaptörvényi cikkek sérelmének bekövetkezését külön-külön indokolta volna.

- [15] Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata értelmében az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése alkalmazhatóságának feltétele, hogy a hátrányos megkülönböztetés valamely, a XV. cikk (2) bekezdésében nevesített védett tulajdonság alapján, és valamely alapjoggal összefüggésben történjen {lásd például: III/545/2025. sz. ügyben hozott határozat, Indokolás [23], 5/2023. (VI. 6.) AB határozat, Indokolás [14]}. Jelen alkotmányjogi panaszban az indítványozó azonban nem jelölte meg, hogy az általa állított hátrányos megkülönböztetés konkrétan mely alapjoggal összefüggésben, s az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében nevesített mely védett tulajdonság alapján valósult meg esetében.
- [16] Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésének sérelme akkor állapítható meg, ha a jogi szabályozás az egymással összehasonlítható helyzetben lévő jogalanyok között anélkül tesz különbséget, hogy annak tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka lenne, vagyis az önkényes {lásd például: III/545/2025. sz. ügyben hozott határozat, Indokolás [25], 25/2024. (XII. 30.) AB határozat, Indokolás [80]}. Az indítványozó a jogegyenlőség sérelmét annak kapcsán állította, hogy az alperes munkáltató „29 hónap hivatásos szolgálatban eltelt 29 hónap szolgálati időben eltöltött 29 hónap fizetési várakozási időt és ugyanannyi szolgálati időtartamot hagyott visszamenőlegesen és véglegesen diszkriminatív módon figyelmen kívül 2018. 01. 01-jei induló nappal”, mellyel „a Hszt. 185. szakasz (1) bekezdés e) pontja alapján, a Hszt. 187. szakasz (2) bekezdése szerinti módon végrehajtható súlyosabb fenytési nemhez, valamint egyidejűleg a Hszt. 281. szakasz (1) bekezdésében a kógensen felsorolt esetekhez hasonló hátrányos megkülönböztetést eredményezett a vétlenségem és a folyamatosan jó teljesítményértékelésem ellenére is.” Az indítványozó ugyanakkor nem jelölte meg, hogy álláspontja szerint maga a támadott bírói döntés konkrétan mely, egymással összehasonlítható helyzetben lévő jogalanyok között tett különbséget, s az állítólagos különbségtétel miért minősül az indítványozó szerint önkényesnek.
- [17] Az indítványozó továbbá azt sem indokolta kérelmében, hogy az általa támadott bírói döntések miért sértik az Alaptörvény XV. cikk általa hivatkozott (3) bekezdését, mely a

nők és férfiak egyenjogúságát biztosítja, valamint (4) bekezdését, mely az esélyegyenlőség és a társadalmi felzárkózás megvalósulását célzó külön intézkedések meghozatalát írja elő.

- [18] Az Alkotmánybíróság jogorvoslathoz való jog vonatkozásában 3304/2020. (VII. 24.) AB határozatában összefoglaló jelleggel rögzítette: „Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében követelmény a más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségének biztosítása {35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}. (...) További követelményként határozta meg az Alkotmánybíróság a jogorvoslat ténylegességét, vagyis azt, hogy a jogorvoslati fórum képes legyen a jogsérelem orvoslására, amelynek értelmében egyrészt követelmény, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevételét ne gátolják jogszabályi előírások, másrészt, hogy milyen a jogorvoslat terjedelme, azaz teljeskörűsége, illetve korlátozottsága {2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37]; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]}.” {Indokolás [38]-[39]} Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmére annak kapcsán hivatkozott, hogy a Fővárosi Ítéltábla közbenső 3.Kf.700.220/2023/7. végzésével szemben nem volt jogorvoslati lehetőség. A Fővárosi Ítéltábla 3.Kf. 700.220/2023/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, s ebben az új eljárásban hozta meg a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú, illetve a Fővárosi Ítéltábla a jogerős, jelen alkotmányjogi panasszal támadott ítéletét. A Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletében rögzítette: „A felperes a közigazgatási peres eljárásban a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazható a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdés megjelölésével vitathatta az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásbeli tényállásmegállapítási kötelezettsége alapjául szolgáló bizonyíték (okirat, irat) értékelési tevékenységét, tehát a bizonyítás eredményének mérlegelését a megjelölt jogszabálysértés alapján sérelmezhetette.” {Indokolás [34]} Jogerős ítéletében a Fővárosi Ítéltábla azt is rögzítette, hogy „a felperes a Hszt. előmeneteli szabályozásának helyes jogértelmezését és a 2018. január 1-jét követő előresorolásai jogszerűségét (időbeli elmaradását) vitatta, amely kapcsán jogkérdésben kellett állást foglalnia az elsőfokú bíróságnak.” {Indokolás [35]} Az indítványozónak lehetősége volt tehát az általa vitatott jogkérdést illetően bírósághoz fordulni, s nem merült fel, hogy a magasabb fórumhoz fordulás lehetősége ne lett volna biztosított számára. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában nem indokolta, hogy az általa vitatott jogkérdésben a jogorvoslat korlátozott lett volna, illetve pontosan miért ne lett volna biztosított számára.
- [19] Minderre figyelemmel megállapítható, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt határozott kérelem követelményének az Alaptörvény XV.

cikk (1)–(4) bekezdése, illetve XXVIII. cikk (7) bekezdése vonatkozásában nem tesz eleget, érdemben ezért nem volt vizsgálható.

- [20] 2.5. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {ld. pl. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [21] Az indítványozó álláspontja szerint az alapügyben sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes eljáráshoz való joga, mivel az indítványozó szerint az eljáró bíróságok nem, illetve nem helyesen értelmezték a Hszt. előmeneteli szabályozását, illetve nem megfelelően vizsgálták a 2018. január 1-jét követő előresorolásai jogszerűségét (időbeli elmaradását), s ezáltal nem megfelelő döntést hoztak.
- [22] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a hatalommegosztás rendszerében a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését el kell ismernie {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3014/2022. (I. 13.) AB végzés, Indokolás [27]}. A testület gyakorlata következetes abban, hogy „[a]z Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel” {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [...]” {3137/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [9]}
- [23] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére alapított indítványi érvekkel szemben az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy a bíróságok jogkörébe tartozó – így nem az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó alkotmányossági – kérdésnek tekinti a tényállás megállapítását, a fizetési fokozatba történő besorolásról hozott alperesi munkáltatói döntés jogszerűségének vizsgálatát, az irányadó jogszabályok, mindenek előtt a Hszt. értelmezését azzal összefüggésben, hogy a szolgálati idő kezdete vagy a várakozási idő eltelte határozza meg az előmeneteli rendszer idősíkját. Tartalma szerint így az Abtv. 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panasz valójában az elsőfokú ítélet, valamint a jogerős ítélet felülbírálatára irányult. Az Alkotmánybíróság

gyakorlata szerint: „[ö]nmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}. Erre figyelemmel az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelme tekintetében az indítványi kérelem tartalmát illetően arra a megállapításra jutott, hogy az indítványozó valójában nem alkotmányossági problémát tárt fel, hanem az eljáró bíróság jogértelmezését, a bírói jogalkalmazói tevékenység körébe tartozó törvényességi kérdéseket vitatott. Az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján ezért nem állapítható meg, hogy a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvita tárgyában hozott támadott bírói döntésekkel kapcsolatban az Abtv. 29. §-ában szereplő feltételek fennállnak.

[24] Mivel a fent kifejtettek szerint az alkotmányjogi panasz részben nem tett eleget az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjában, valamint 52. § (1b) bekezdés b) pontjában írt feltételeknek, illetve a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában előírt feltételének, az Alkotmánybíróság azt az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

[25] Az indítványozó kérelme kapcsán az Alkotmánybíróság utal végül arra, hogy sem az Alaptörvény, sem az Abtv. nem ad lehetőséget alkotmányos követelmény megállapításának önálló kezdeményezésére. Az Abtv. 46. § (3) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság „hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásában határozattal megállapíthatja azokat az Alaptörvény szabályozásából eredő, és az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató alkotmányos követelményeket, amelyeknek a vizsgált, illetve a bírósági eljárásban alkalmazandó jogszabály alkalmazásának meg kell felelnie”. Jelen esetben az alkotmányjogi panasz visszautasítására is figyelemmel az Abtv. 46. § (3) bekezdése szerinti jogkövetkezmény – alkotmányos követelmény megállapítása – alkalmazásának javasolásáról nem volt indokolt döntést hozni.

Budapest, 2025. november 11.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró